

DOCHTERS & MOEDERS

‘Zij deed alles grondig, MET LIEFDE EN COMPASSIE’

Tekst: Doret van der Sloot

Zorgethicus en programmamaker Doret van der Sloot is gefascineerd door de vraag **HOE WE GOED VOOR ONSZELF EN ANDEREN KUNNEN ZORGEN.**

Voor de Nouveau zomereditie sprak ze met drie bijzondere vrouwen over de invloed van hun moeder op hun leven en carrière. Deze keer: Désirée van Gorp, Hoogleraar International Business Nyenrode.

DOCHTER: Désirée van Gorp
GEBOORTEDATUM: 4 juli 1965
GEBOORTEPLAATS: Amstelveen

MOEDER: Catharina van Gorp-Mutsaers
GEBOORTEDATUM: 5 juli 1932
GEBOORTEPLAATS: Tilburg
OVERLEDEN: 17 december 2017
BEROEP: ondernemer

‘Er is nog nooit een tijd geweest die meer geschikt is om te praten over mijn moeder dan nu.

Ze overleed vier jaar geleden aan alzheimer en haar laatste levensreis hebben we samen gemaakt. Misschien wordt dit een liefdesverhaal? Ik weet het niet. Wat ik wel weet, is dat de aarde waarop mijn moeder leefde van heilig geloof was gemaakt. Altijd al. Als jonge vrouw reisde ze meermalen naar Lourdes. Ze was gemaakt van een zuiverheid en puurheid die me nog steeds verwondert. Hoe kwam het toch dat ze altijd zo dichtbij zichzelf was?

Zelf heb ik een behoorlijk temperamentvol en pittig karakter. Als ik weleens mijn gelijk probeerde te halen, reageerde ze steevast zo lief dat mijn pit als sneeuw voor de zon verdween. Het enige wat ik vervolgens kon doen, was in de spiegel van haar ziel naar mijzelf kijken en haar liefhebben. En dat is altijd zo gebleven.

Mijn vader was avontuurlijk, creatief en altijd vol bruisende plan-

'MIJN MOEDER WAS niet bang OM TE LEVEN'

nen. Toen hij mijn moeder op de dansvloer ontmoette, viel hij als een blok voor haar. Met haar ingetogen karakter gaf ze hem vaste grond onder zijn voeten. Waar zijn inspiratie hem optilde, functioneerde zij als de natuurlijke zwaartekracht.'

SAMEN IN DE LUCHT

'Ik kan niet anders zeggen dan dat ik een fantastische jeugd heb gehad. Niets was te gek, alles wat ik wilde doen werd gestimuleerd en ondersteund. Grondstewardess? Doen. Kleinkunstacademie? Gaan. Catwalkmodel? Waarom niet? Toen ik op mijn vijftiende in het Nederlandse skiteam kwam en in Duitsland wilde trainen, verhuisde mijn moeder mijn spullen. Ze had niet alleen een rotsvast vertrouwen in haar man en kinderen, maar ook in het leven zoals het zich ontvouwde. Ik denk dat ik wel kan zeggen dat ze niet bang was om te leven. En natuurlijk heeft ze altijd keihard in het familiebedrijf gewerkt. Ook daar was ze met haar talent voor taal én cijfers de stille kracht waardoor de dromen, plannen en vergezichten van mijn vader tot wasdom konden komen.

Als ze in deze tijd was geboren, zou ze vast arts of iets anders in de zorg geworden zijn. Onvoorwaardelijk voor anderen zorgen, dat heeft ze altijd gedaan. Toen mijn moeder na het overlijden van mijn vader alzheimer kreeg, heb ik me volledig over haar ontfermd. Dat voelde niet als een keuze, maar als het enige juiste om te doen. Samen met mijn broer wilde ik dat ze, net als mijn vader, in het harnas van het echte leven zou sterven. Niet als een gemedicaliseerd kasplantje in een verzorgingstehuis. Mijn hemel, wat hebben we nog een avonturen beleefd. Mijn werk bestond toen uit reizen, dus ik nam haar overal mee naartoe: van China tot Italië en alles ertussenin. Ik ben de KLM-crew voor eeuwig dankbaar, want wat hebben we het goed gehad, samen in de lucht.'

DURVEN VERTROUWEN

'De grote confrontatie met haar ziekte kwam toen we op een vertrouwde plek in het centrum van Amsterdam hadden afgesproken. Ze belde me op en zei: "Ik weet niet meer waar het is." Toen wist ik voldoende. Direct daarna heb ik haar in huis genomen en ik ben niet meer van haar zijde geweest. Niet iedereen begreep wat ik deed; ik was 45 en in de bloei van mijn leven. Door de volledige zorg voor mijn moeder op me te nemen, had ik weinig tijd meer voor de rest. Maar ik kon mijn allerbeste vriendin toch niet in de steek laten? Als ze bij mij was, dan was ze rustig en gelukkig. Dan ging het goed met haar.

In mijn werk word ik gedreven door het verduurzamen van de

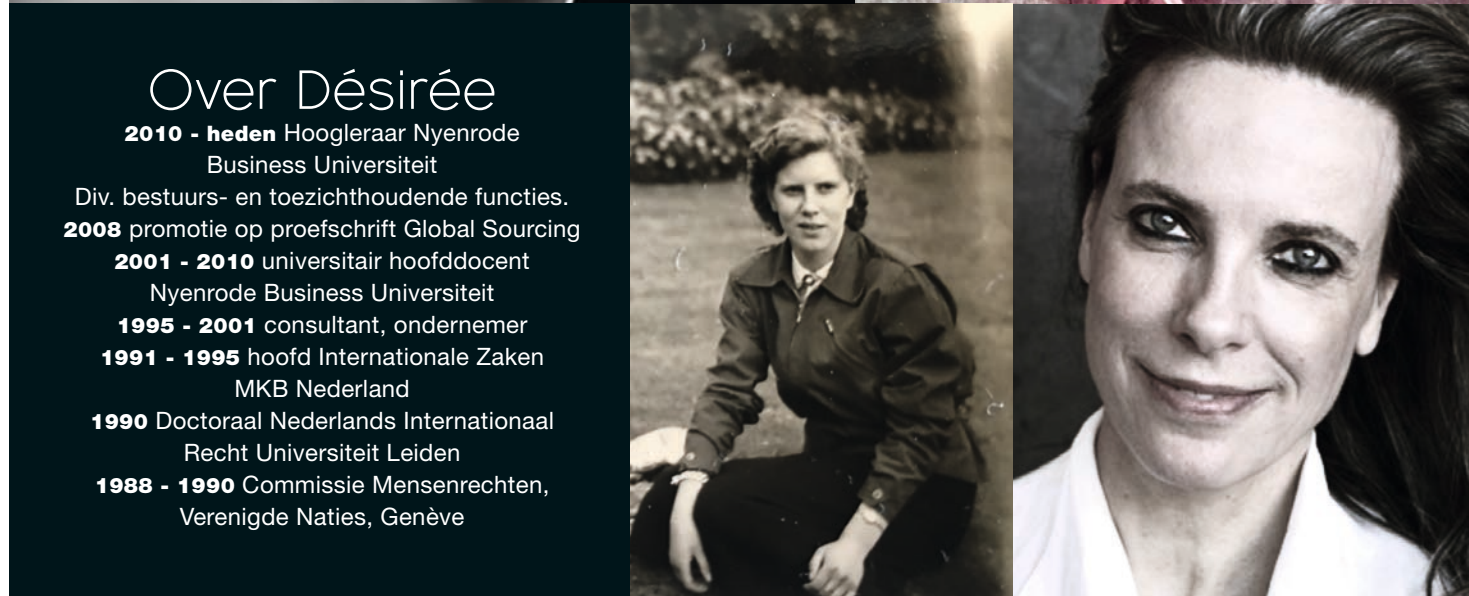
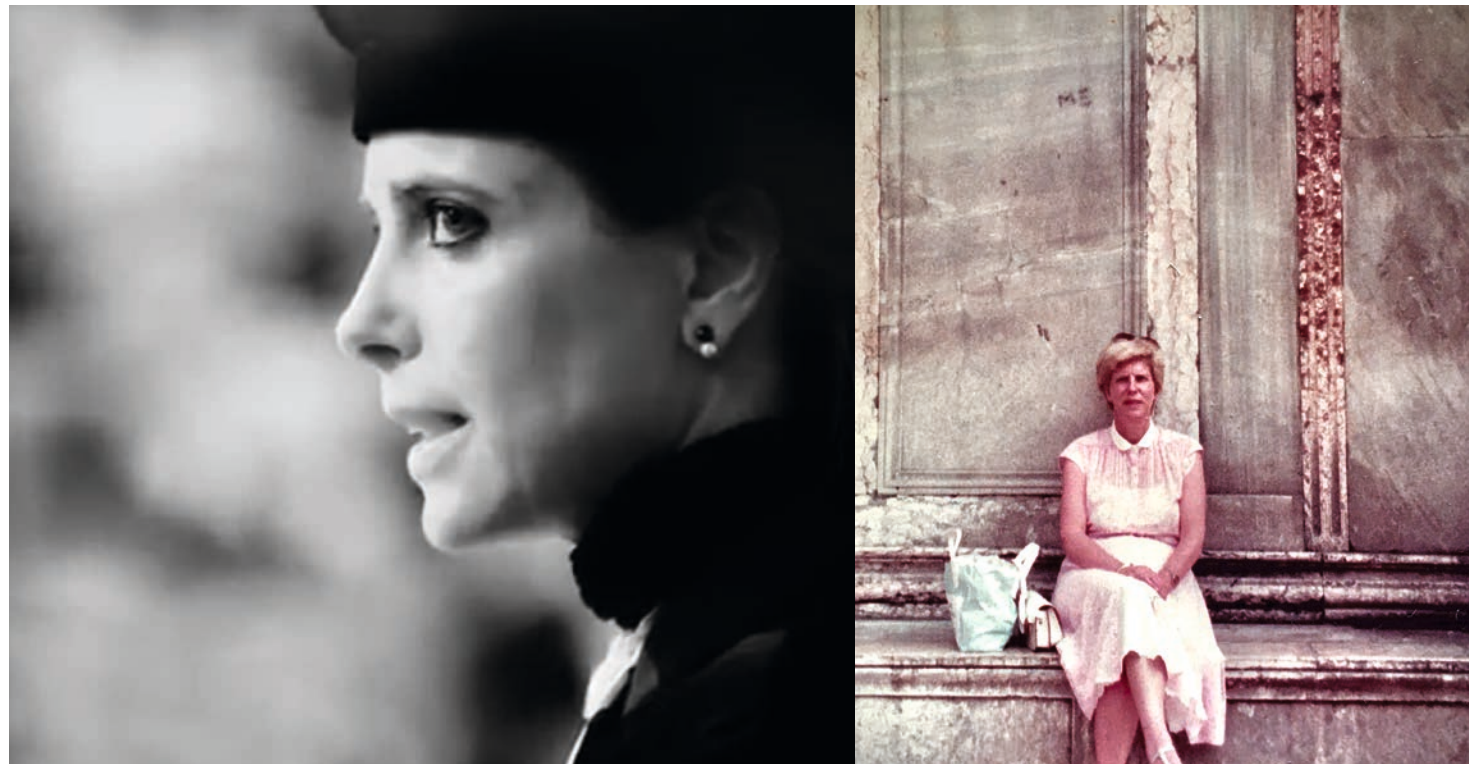
internationale waardeketen. De wereldwijde onderlinge afhankelijkheid waarin we leven, is nu zichtbaarder dan ooit, daar moeten we op een verantwoordelijke manier mee omgaan. Je kunt arme landen niet blijven opzadelen met de nadelen van wat wij in het westen veroorzaken. Uiteindelijk is dat slecht voor alles wat op aarde leeft. Het nadenken over en het nemen van verantwoordelijkheid voor je eigen daden heb ik met de paplepel ingegeven gekregen. De lust van het leren, het durven vertrouwen op mijn intuïtie en zonder al te veel oordelen naar de wereld kijken, het komt allemaal voort uit haar "zijn". Misschien was ze haar tijd vooruit?

In het denken over hoe het nu verder moet met de wereld, geeft haar basishouding mij in elk geval houvast. Onderlinge verbondenheid is het centrale thema, daaruit vloeit alles voort.'

KIJKEN MET EEN OPEN HART

'En natuurlijk was er ook een kruis dat we samen droegen. In wat een liefdesrelatie had moeten zijn, ontmoette ik de duivel. Toen ik beschadigd uit die relatie kwam, heeft mijn moeder me vastgepakt. En nooit meer losgelaten. Ze heeft me tot het einde beschermd met haar innerlijke kracht, in weerwil van haar eigen kwetsbaarheid. Achteraf gezien heb ik een aantal dingen gedaan die best apart zijn. Zo had ik bedacht dat het fijn voor haar zou zijn om nog een keer terug te keren naar Lourdes. Mijn moeder herkende niets meer uit het verleden, maar genoot niet minder. Vanwege haar fysieke en geestelijke gesteldheid hoefde ze alleen haar voeten in het water te wassen. En ik ging helemaal kopje onder. Het klinkt natuurlijk heel vreemd in deze tijd, maar daar, op dat moment, beleefde ik mijn heiligste moment. Ik ervoer ten diepste dat imperfectie een wezenlijk onderdeel is van het leven. Het hoort erbij en mag bestaan. Ik heb nog steeds geen woorden voor wat me toen overkwam, alles kwam bij elkaar. Toen vervolgens een jonge geestelijke mijn demente moeder vroeg om haar zegeningen, ben ik enorm geraakt.

Als je me vraagt wat de essentie is van wat ik van mijn moeder heb meegekregen, dan is het onvoorwaardelijkheid. Alles wat ze deed, deed ze grondig, liefdevol en met compassie. Ik zal nooit vergeten hoe ik huilde toen ze vertelde dat haar hersenen aan het verdwijnen waren. Weet je wat ze toen deed? Mij troosten. Je werkelijk verbinden met de ander en verantwoordelijkheid nemen voor die relatie, dat is de essentie. Daarvoor hoef je trouwens helemaal niet in God te geloven, kijk gewoon met een open hart naar de wereld om je heen. Dan kom je vanzelf tot de kern.'

Over Désirée

2010 - heden Hoogleraar Nyenrode Business Universiteit

Div. bestuurs- en toezichthoudende functies.

2008 promotie op proefschrift Global Sourcing

2001 - 2010 universitair hoofddocent Nyenrode Business Universiteit

1995 - 2001 consultant, ondernemer

1991 - 1995 hoofd Internationale Zaken MKB Nederland

1990 Doctoraal Nederlands Internationaal Recht Universiteit Leiden

1988 - 1990 Commissie Mensenrechten, Verenigde Naties, Genève